

Alueiden komitean lausunto aiheesta ”Maaperän suojelua koskeva teemakohtainen strategia”

(2007/C 146/05)

ALUEIDEN KOMITEA

- katsoo, että on olemassa ympäristönsuojeluun liittyviä syitä, joiden johdosta maaperäpolitiikan kehittäminen EU:n tasolla on perusteltua. Maaperän pilaantuminen vaikuttaa muun muassa ihmisten ja eläinten terveyteen, ja maaperäpolitiikalla on tässä oma tehtävänsä. Lisäksi EU:n tasolla on kiinnitettävä huomiota ilmastonmuutokseen, maaperän huonontumisen rajojen yli ulottuviin vaikutuksiin, muihin ympäristön osiin kohdistuviin paineisiin ja Kioton sopimukseen.
- uskoo, että ehdotetun kaltainen kartoittava ja jäsenvaltioiden toimintaa helpottava direktiivi voi edistää kestäväen maaperänhallinnan kehittämistä yhteisössä. Tämä tarkoittaa, että direktiivin on oltava joustava.
- ilmaisee huolestuneisuutensa siitä hallinnollisesta taakasta, joka alue- ja paikallisviranomaisille saattaa aiheutua riskialueiden määrittelystä, velvollisuudesta tarkistaa riskialueet kymmenen vuoden välein (6 artikla) sekä pilaantuneiden alueiden kartoituksen tarkistuksesta (10 ja 11 artikla).
- toivoo, että toimivaltaisille viranomaisille ei määrätä pilaantuneiden alueiden varsinaista puhdistamista ja hallinnointia koskevia suoranaisia velvollisuuksia (13 artikla).
- pitää tarpeellisena, että Euroopan komissio laatii koosteen kustannustehokkaista toimista, joita jäsenvaltiot voivat käyttää lähtökohtana, kun ne kokoavat toimenpideohjelmansa oman harkintansa mukaan.

ALUEIDEN KOMITEA, joka

ottaa huomioon komission tiedonannon neuvostolle, Euroopan parlamentille, Euroopan talous- ja sosiaali-komitealle sekä alueiden komitealle aiheesta ”Maaperän suojelua koskeva teemakohtainen strategia”, KOM(2006) 231 lopullinen, ja ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi maaperän suojelun kehityksen määrittelystä ja direktiivin 2004/35/EY muuttamisesta, KOM(2006) 232 lopullinen — 2006/0086 COD,

ottaa huomioon Euroopan komission 22. syyskuuta 2006 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 175 artiklan sekä 265 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla tekemän päätöksen pyytää aiheista komitean lausunto,

ottaa huomioon työvaliokuntansa 25. huhtikuuta 2006 tekemän päätöksen antaa lausunnon valmistelu ”kestävä kehitys” -valiokunnan tehtäväksi,

ottaa huomioon 12. helmikuuta 2003 komission tiedonannosta ”Kohti maaperänsuojelun teemakohtaista strategiaa” antamansa lausunnon CdR 190/2002 fin (1),

ottaa huomioon ”kestävä kehitys” -valiokunnan 27. marraskuuta 2006 hyväksymän lausuntoluonnoksen (CdR 321/2006 rev. 1), jonka esittelijä oli Houtenin kunnanjohtaja Cor Lamers (NL, PPE),

hyväksyi 13.–14. helmikuuta 2007 pitämässään 68. täysistunnossa (helmikuun 13. päivän kokouk- sessa) seuraavan lausunnon.

1. Alueiden komitean kanta

Yleishuomioita

1.1 Maaperä on perustavan tärkeä toimeentulomme kannalta. Maaperä on korvaamaton ravinteiden ja veden lähteenä, kierto- kulun säätelijänä, tilana, jossa elää lukuisia organismeja, sekä maanpinnan yläpuolisen elämän perustana. On elintärkeää ihmi- sille ja luonnolle, että maaperä pystyy jatkossakin täyttämään nämä tehtävät mahdollisimman hyvin ja kestävästi.

1.2 Maaperään liittyvät ongelmat koskevat vaihtelevassa määrin EU:n kaikkia jäsenvaltioita. On ilmeistä, että merkittäviä ja huolestuttavia maaperän heikkenemisprosesseja on esiintynyt ja tulee vielä esiintymään eräissä Euroopan osissa.

1.3 Maaperä on liikkumatonta, mutta yhdessä jäsenvaltiossa tapahtuvalla maaperän huonontumisella voi silti olla rajojen yli ulottuvia vaikutuksia. Sen vuoksi AK katsoo, että ehdotus noudattaa toissijaisuusperiaatetta. Komitea myös toteaa, että vain yhdeksän jäsenvaltiota on kehittänyt erityisen maaperäpolitiikan ja että siinä rajoitutaan yleensä tiettyihin maaperän saastumista koskeviin näkökohtiin. Komitea katsoo lisäksi, että on olemassa ympäristönsuojeluun liittyviä syitä, joiden johdosta maaperäpoli- tiikan kehittäminen EU:n tasolla on perusteltua. Maaperän pilaantuminen vaikuttaa muun muassa ihmisten ja eläinten terveyteen, ja maaperäpolitiikalla on tässä oma tehtävänsä. Lisäksi EU:n tasolla on kiinnitettävä huomiota ilmastomuutok- seen, maaperän huonontumisen rajojen yli ulottuviin vaikutuk- siin, muihin ympäristön osiin kohdistuviin paineisiin ja Kioton sopimukseen.

1.4 Maaperäpolitiikka on erittäin monimutkainen asia. Euro- opasta löytyy yli 320 eri maaperätyyppiä, joita käytetään lukui- siin eri tarkoituksiin. Maaperällä on esimerkiksi taloudellisia, yhteiskunnallisia, kulttuuriin liittyviä ja ekologista toimintoja ja

sitä käytetään maatalouteen, luontoalueina, rakennustoiminnassa ja teiden ja patojen rakentamiseen. Maaperää uhkaavat tekijät ovat tämän vuoksi eri jäsenvaltioissa hyvin erilaisia. Jäsenval- tioiden ja jopa jäsenvaltioiden eri alueiden toteuttamien toimen- piteiden välillä on niin ikään havaittavissa suuria eroja. Maantie- teellisten eroavuuksien lisäksi Euroopan eri alueiden välillä on ilmastollisia eroja. Nämä erot heijastavat kunkin jäsenvaltion alue- ja paikallisviranomaisten erilaista toimivaltaa tällä alalla.

1.5 Suurien eroavuuksien ja yhteisten normien laadinnassa ilmenneiden vaikeuksien johdosta komitea on sitä mieltä, että toistaiseksi ei ole mahdollista hyväksyä EU-tason yhtenäisiä määrällisiä säännöksiä. Se katsoo kuitenkin, että komission esit- tämä strategia on ensimmäinen askel oikeaan suuntaan pyrit- täessä sopimaan yhteisistä normeista lähitulevaisuudessa. Maaperän tehokas suojelu edellyttää täsmäratkaisuja. Maaperä on politiikanala, jonka sisällöstä tulee päättää ensisijaisesti alue- ja paikallistasolla.

1.6 Useimmissa jäsenvaltioissa maaperäpolitiikasta vastaavat alue- ja paikallisviranomaiset. Niillä tulee sen vuoksi olla keskeinen rooli uusien maaperäpoliittisten menetelmiä ja toimia kehitettäessä.

1.7 Euroopan unionin tehtävä alalla on tukea ja kannustaa. EU:n lainsäädäntöä on vastustettava, ellei se ole joustavaa ja jätä maaperäpolitiikassa riittävästi hallinnollista liikkumavaraa jäsen- valtioille.

Strategian tavoitteet

1.8 Komitea kannattaa strategian tavoitteita ja katsoo, että ne muodostavat merkittävän panoksen kestävästä maaperänhoitoa koskevan EU:n yhteisen joustavan puitepolitiikan määrittelyssä.

(1) EUVL C 128, 29.5.2003, s. 43.

1.9 Komitea päättlee tavoitteiden kuvailun perusteella, että painopisteinä ovat maaperään liittyviä prosesseja koskevan saatavilla olevan tiedon lisääminen sekä jäsenvaltioiden sitouttaminen. Jäsenvaltioita kannustetaan toteuttamaan toimia maaperän heikkenemisen torjumiseksi, mutta ne määrittelevät itse riskialueet, maaperän heikkenemisen torjuntatyön tavoitteet sekä toimenpiteet kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Komitea kannattaa tätä lähestymistapaa, sillä näin maaperään liittyviä ongelmia käsitellään kokonaisvaltaisina prosesseina korostaen siten kyseisten ongelmien paikallista ja alueellista luonnetta.

Maaperän suojelun sisällyttäminen EU:n ja jäsenvaltioiden lainsäädäntöön

1.10 Strategian toteuttamiseksi on arvioitava järjestelmällisesti, missä määrin EU:n nykyinen maaperään liittyvä lainsäädäntö ja politiikat edistävät kestävää maaperänhoitoa yhteisössä. Mikäli panos ei ole riittävä, on lainsäädäntöä ja politiikkaa mukautettava. Komission on pikaisesti laadittava tarkoitusta varten toimintasuunnitelma.

1.11 Komitea katsoo sen vuoksi, että strategia tulee kytkeä nykyistä vahvemmin kuudennen ympäristöä koskevan toimintaohjelman yhteydessä kehitettyihin muihin, erityisesti torjunta-aineita, jätehuoltoa ja kierrätystä sekä pinta- ja pohjavesiä koskeviin strategioihin.

Parhaat toimintatavat ja maaperää koskevien prosessien tunteminen

1.12 Komitea pitää valistamista ja tiedottamista tärkeinä kestäväen maaperänhallinnan kannalta. Tällöin tulee ottaa huomioon sekä maaperään liittyvät uhat että mahdollisuudet, joita se voi tarjota kestäväälle yhteiskunnalle.

1.13 Toimenpiteet, joihin eri jäsenvaltiot ovat ryhtyneet, vaihtelevat suuresti (vrt. kohta 1.4 edellä). Komitea katsoo, että maaperän laatua Euroopan unionissa voidaan parantaa käytännössä tehokkaasti, mikäli jäsenvaltiot jakavat tietoa maaperäpolitiikasta. Se kehottaa sen vuoksi maaperäpolitiikkaa soveltavia jäsenvaltioita jakamaan asiantuntemustaan ja välittämään kokemuksiaan jäsenvaltioille, joissa alaa ei säännellä kattavasti.

1.14 Komitea pitää erittäin tärkeänä sellaisen avoimen viestintäfoorumien perustamista, jossa vaihdetaan tietoa asianmukaisen maaperänsuojelun kannalta parhaista toimintatavoista. Maaperän vaihtelevuuden vuoksi tarvitaan laaja valikoima toteutuskelpoisia toimia, jotka ovat osoittaneet arvonsa käytännössä.

Uusi maaperänsuojelun puitedirektiivi

1.15 Käsiteltävänä olevan direktiivin tavoitteena on kartoittaa maaperän heikkenemistä EU:ssa. Se tarjoaa ohjeita siitä, miten tämä voidaan toteuttaa yhtenäisesti ja avoimesti. Jäsenvaltiot

määrittävät itse, mitkä alueet kuuluvat riskialueisiin, mihin toimenpiteisiin on ryhdyttävä ja miten nopeasti.

1.16 Komitea uskoo, että ehdotetun kaltainen kartoittava ja toimintaa helpottava direktiivi voi edistää kestäväen maaperänhallinnan kehittämistä yhteisössä. Tämä tarkoittaa, että direktiivin on oltava joustava, eikä siinä tule esittää määrällisiä tai laadullisia säännöksiä. Toimenpiteiden toteuttamisen olisi oltava vapaaehtoista, ja siihen tulisi rohkaista kannustinten ja neuvonnan avulla. Dokumentointivaatimuksia ei tulisi lisätä, jotta ei syntyisi tarpeetonta byrokratiaa. EU:n nykyisiä ehdotuksia ei pidä myöskään tulkita kehotukseksi lisätä ohjausta EU:n taholta.

1.17 Komitea katsoo, että etusijalla on oltava jäsenvaltioiden vastuu ympäristövaatimusten täyttämisestä ja siihen liittyen maaperän pilaantumisen aiheuttajan ja maanomistajan vastuuvuolisuus ja vastuu. Näin ollen on todettava selvästi, että myös aiheuttamisperiaatetta sovellettaessa vastuuseen voidaan asettaa muitakin vastuuvuolllisia kuin saastuttaja. Komitea korostaa, että siitä, kuka on viime kädessä vastuuvuolllinen, tulee säätää kansallisesti.

1.18 Alueiden komitea on huolissaan siitä, että direktiivin säännöksiä konkretisoitaessa ja erityisesti maaperän pilauntusriskin arvioimisessa sovellettavia perusteita määriteltäessä on tarkoitus turvautua päätöksen 1999/468/EY (komitologia) mukaisen komitean apuun. Tähän tarkoitukseen tulisi kuitenkin valita sellainen menettely, joka takaa kaikkien asianomaisten etuja ja sidosryhmien riittävän osallistumisen ja niiden etujen huomioon ottamisen.

Hallinnollinen taakka

1.19 Ehdotetun direktiivin 16 artiklassa määritellään huomattava määrä raportointivuolllisuuksia, jotka ovat pääasiallisesti paikallis- ja alueviranomaisten vastuulla. Komitea katsoo, ettei tästä tulisi muodostua kunnille ja alueille suhteelloman suurta hallinnollista taakkaa. On syytä huomauttaa, että raportointiin uhrattavaa aikaa, työvoimaa ja varoja ei pystytä samanaikaisesti käyttämään maaperän heikkenemisen estämiseen, jonka pitäisi kuitenkin olla etusijalla.

1.20 Komitea yhtyy näkemykseen siitä, että maaperäpolitiikan sisällyttäminen alakohtaisiin politiikkoihin ja lainsäädäntöön on tärkeää kaikilla hallinnon tasoilla (3 artikla). Alakohdtaisten politiikkojen täytäntöönpanossa on syytä noudattaa pidättyvyyttä olemassa oleviin tietoihin perustuvien pakollisten tarkastusten (maaperätutkimusten) käyttöönottossa. Tarkastus on tärkeää ainoastaan, jos maaperälle aiheutuu vaaraa. Koska puitteet määritellään jo maaperäpolitiikassa, ovat kyseiset tutkimukset täytäntöönpanovaiheessa yleensä tarpeettomia. Monitorimuksissa ja laajamittaisissa tapauksissa ympäristövaikutusarviointi on jo muutenkin pakollinen.

1.21 Komitea huolestuttaa hallinnollinen taakka, joka alue- ja paikallisviranomaisille saattaa aiheutua riskialueiden määrittelystä, velvollisuudesta tarkistaa riskialueet kymmenen vuoden välein (6 artikla) sekä pilaantuneiden alueiden kartoituksen tarkistuksesta (10 ja 11 artikla).

1.22 Alueiden komitea toteaa, että ehdotetussa direktiivissä säädetään useista tiedonkeruu- ja raportointivelvoitteista sekä sellaisten suunnitelmien ja ohjelmien laatimisesta, jotka saattavat edellyttää strategista ympäristövaikutusten arviointia. Tällaisten velvoitteiden täyttäminen lisää huomattavasti hallinnollista taakkaa. EU:n säädöksissä onkin mahdollisimman pitkälti vältettävä asettamasta raportointiin ja strategista ympäristövaikutusten arviointia edellyttävien suunnitelmien ja ohjelmien laatimiseen liittyviä velvoitteita.

1.23 Alueiden komitea katsoo, että yleisön osallistumismahdollisuudet tulisi rajoittaa ympäristötiedon direktiivissä säädettyihin tapauksiin.

Toimenpideohjelma maaperän heikkenemisprosessien torjumiseksi

1.24 Komitea toivoo, että toimivaltaisille viranomaisille ei määrätä pilaantuneiden alueiden varsinaista puhdistamista ja hallinnointia koskevia suoranaisia velvollisuuksia (13 artikla). Viranomaiset varmistavat, että alueet todella puhdistetaan. Nämä ovat asioita, joita tulee tarkastella kulloisenkin jäsenvaltion lainsäädännön ja paikallisen maaperätilanteen valossa. Toimivaltaiset viranomaiset ovat luonnollisesti edelleenkin vastuussa siitä, että pilaantuneilla alueilla ryhdytään toimenpiteisiin.

1.25 Komitea on tyytyväinen maaperän kunnostamisen tehtäväsuuntautuneisuuteen (1 artiklan 1 kohta ja 13 artiklan 2 kohta). Kunnostustoimenpiteet määritellään maaperän (nykyisen) käytön perusteella.

1.26 Vaikutusten arvioinnissa todetaan, että maaperän heikkenemisen torjuntatoimista saadaan huomattavaa yhteiskunnallista hyötyä. Komitea yhtyy tähän päätelmään, mutta huomauttaa tässä yhteydessä, että kyseisen hyödyn saavuttaminen edellyttää ensin investointeja maaperään. Kokemukset ovat osoittaneet, että etenkin kuntien ja alueiden toteuttamat maaperän kunnostamishankkeet pysähtyvät usein rahoituksen puutteeseen.

1.27 Komitea pitää maaperän tilaa käsittelevän kertomuksen (12 artikla) käyttöönottoa Euroopan unionin antamana tukena pilaantuneiden alueiden kartoitukseen, sillä kertomus helpottaa yhtäältä varsinaista pilaantuneiden alueiden kartoituksen ajantasaisena pitämistä ja tarjoaa toisaalta muista jäsenvaltioista peräisin oleville maa-alueiden ostajille tarpeellista tietoa avoimella tavalla ja suojelee siten taloudellisilta vahingoilta. Näin toteutetaan käytännössä 4 artiklassa tarkoitettua aiheuttamisperiaatetta.

1.28 Komitea katsoo, että maaperän toimintojen säilyttämiseksi toteutettavien toimenpiteiden määrittämisessä tulisi sosiaalisten ja taloudellisten näkökohtien lisäksi kiinnittää huomiota myös turvallisuuskysymyksiin sekä arkeologiseen, geologiseen ja geomorfologiseen perinteeseen (8 artikla).

1.29 Komitea katsoo, että vaatiessaan kansallisia rahoitusmalleja pilaantuneiden alueiden kunnostamista varten (13 artikla) komissio ei ota riittävästi huomioon olemassa olevia alueellisia erityis(rahoitus)malleja, jotka ovat käytännössä osoittautuneet hyviksi. Asianomaisten EU:n säännösten pelätään pikemminkin luovan esteitä.

Parhaat toimintatavat

1.30 Komitean mielestä yksi komission ehdotuksen tärkeimmistä elementeistä on tiedonvaihtofoorumin perustaminen (17 artikla). Alue- ja paikallisviranomaisten tulisi osallistua aktiivisesti kyseiseen foorumiin, kun otetaan huomioon niiden käytännön asiantuntemus ja kokemus.

2. Alueiden komitean suositukset

2.1 Komitea pitää tarpeellisena, että Euroopan komissio laatii koosteen kustannustehokkaista toimista, joita jäsenvaltiot voivat käyttää lähtökohtana, kun ne kokoavat toimenpideohjelmansa oman harkintansa mukaan. Jäsenvaltiot, jotka eivät ole vielä kehittäneet tai jotka ovat vasta kehittämässä maaperäpolitiikkaa, voivat ryhtyä tehokkaisiin toimiin vasta, kun niillä on käytösään riittävästi tietoa.

2.2 Komitea ehdottaa, että laajan, unionin tasolla määrätyn raportointivelvollisuuden sijaan jäsenvaltiot voisivat hyödyntää omia raportointijärjestelmiään ja että kyseiset tiedot asetetaan Euroopan komission saataville (16 artikla).

2.3 Riskialueet voidaan määritellä erittäin kohdennetusti ja hallinnollista taakkaa rajoittaen, mikäli ennalta suoritetaan pika-tutkimus, josta käy selvästi ilmi, minkälaisia maaperää (tai sen osia) uhkaavia riskejä kyseisessä jäsenvaltiossa esiintyy (6 artikla). Riskialueiden ja pilaantuneiden alueiden kartoituksen täydellinen tarkistus ei ole tarpeen. Riittää, että tiedot päivitetään valvontatietojen perusteella.

2.4 Komitea kehottaa täsmentämään temaattisessa strategiassa ilmoitettua Euroopan komission tutkimusaikataulua ja määrittelemään sille painopisteet ja määräajat. Ehdottoman ensisijaista on tuoda esiin ilmastomuutoksen vaikutukset maaperään. On tunnettua, että ilmastomuutos johtaa tai voi johtaa orgaanisen aineksen hajoamisen nopeutumiseen. Kun otetaan huomioon orgaanisen aineksen erittäin tärkeä rooli maaperän toiminnassa, ilmastomuutoksella voi olla huomattavia vaikutuksia kestävää maaperänhoitoa ajatellen.

Suositus 1

1 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Tässä direktiivissä vahvistetaan puitteet maaperän suojelle ja maaperän toimintakyvyn säilyttämiselle, jotta maaperä voi suorittaa seuraavat ympäristöön liittyvät, taloudelliset, yhteiskunnalliset ja kulttuuriset toiminnot: a) biomassan tuotanto, myös maataloudessa ja metsätaloudessa; b) ravinteiden, aineiden ja veden varastointi, suodatus ja muuntaminen; c) biologisen monimuotoisuuden, kuten luontotyyppien, lajien ja geenien, ylläpitäminen; d) toimiminen fyysisenä ja kulttuuriympäristönä ihmisille ja ihmisten toiminnoille; e) toimiminen raaka-aineiden lähteenä; f) toimiminen hiilivarastona; g) toimiminen geologisen ja arkeologisen perinteen säilyttäjä. Tätä varten direktiivissä säädetään toimenpiteistä, joilla ehkäistään sekä luonnollisia että hyvin erilaisten ihmisten toimintojen vuoksi tapahtuvia huonontumisprosesseja, jotka heikentävät maaperän kykyä suorittaa kyseisiä toimintoja. Toimenpiteisiin sisältyvät myös kyseisten prosessien vaikutusten lieventäminen sekä huonontuneen maaperän kunnostaminen ja ennallistaminen sellaiselle toiminnallisuuden tasolle, joka vastaa vähintään tämänhetkistä ja hyväksyttyä tulevaa käyttöä.	1. Tässä direktiivissä vahvistetaan puitteet maaperän suojelle ja maaperän toimintakyvyn säilyttämiselle, jotta maaperä voi suorittaa <u>tilanteen mukaan</u> seuraavat ympäristöön liittyvät, taloudelliset, yhteiskunnalliset ja kulttuuriset toiminnot: a) biomassan tuotanto, myös maataloudessa ja metsätaloudessa; b) ravinteiden, aineiden ja veden varastointi, suodatus ja muuntaminen; c) biologisen monimuotoisuuden, kuten luontotyyppien, lajien ja geenien, ylläpitäminen; d) toimiminen fyysisenä ja kulttuuriympäristönä ihmisille ja ihmisten toiminnoille; e) toimiminen raaka-aineiden lähteenä; f) toimiminen hiilivarastona; g) toimiminen geologisen, <u>geomorfologisen</u> ja arkeologisen perinteen säilyttäjänä. Tätä varten direktiivissä säädetään toimenpiteistä, joilla ehkäistään sekä luonnollisia että ihmisten hyvin erilaisten toimintojen vuoksi tapahtuvia huonontumisprosesseja, jotka heikentävät maaperän kykyä suorittaa kyseisiä toimintoja. Toimenpiteisiin sisältyvät myös kyseisten prosessien vaikutusten lieventäminen sekä huonontuneen maaperän kunnostaminen ja ennallistaminen sellaiselle toiminnallisuuden tasolle, joka vastaa vähintään tämänhetkistä ja hyväksyttyä tulevaa käyttöä.

Perustelu

Artiklassa ilmaistaan selvästi, että menettelyn on oltava toimintosuuntautunutta. Sanamuodon ”jotta maaperä voi suorittaa seuraavat ympäristöön liittyvät — toiminnot” voitaisiin katsoa tarkoittavan monitoimisuutta, jolloin tulkintana voisi olla, että maaperän tulee pystyä täyttämään samanaikaisesti kaikki mainitut tehtävät.

Maaperä ei toimi pelkästään geologisen ja arkeologisen perinteen vaan myös geomorfologisen perinteen säilyttäjänä. Geomorfologialla tarkoitetaan maanpinnan muotoja. Alueilla, joilla tavataan erityisen arvokkaita maanpinnan muotoja, kyseisten muotojen säilyttämiseen on syytä kiinnittää huomiota.

Suositus 2

3 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
Kehitettäessä aluekohtaisia politiikkoja, jotka todennäköisesti pahentavat tai lieventävät maaperän huonontumisprosesseja, jäsenvaltioiden on määritettävä, kuvattava ja arvioitava kyseisten politiikkojen vaikutuksia mainittuihin prosesseihin, erityisesti alueiden ja kaupunkien yhdyskuntasuunnittelun, liikenteen, energian, maatalouden, maaseudun kehittämisen, metsätalouden, raaka-aineiden hankinnan, kaupan ja teollisuuden, tuotepolitiikan, matkailun, ilmastomuutoksen, ympäristön, luonnonsuojelun ja maisemanhoidon aloilla. Jäsenvaltioiden on julkistettava kyseiset tulokset.	Kehitettäessä aluekohtaisia politiikkoja, <u>joiden odotetaan pahentavan</u> jotka todennäköisesti pahentavat tai lieventävät maaperän huonontumisprosesseja, jäsenvaltioiden on määritettävä, kuvattava ja arvioitava kyseisten politiikkojen vaikutuksia mainittuihin prosesseihin, erityisesti alueiden ja kaupunkien yhdyskuntasuunnittelun, liikenteen, energian, maatalouden, maaseudun kehittämisen, metsätalouden, raaka-aineiden hankinnan, kaupan ja teollisuuden, tuotepolitiikan, matkailun, ilmastomuutoksen, ympäristön, luonnonsuojelun ja maisemanhoidon aloilla. Jäsenvaltioiden on julkistettava kyseiset tulokset. <u>EU:n toimintaa ja lainsäädäntöä</u> kehitettäessä komission on sovellettava maaperäpolitiikan alalla ulkoista integraatiota.

Perustelu

AK on tyytyväinen 3 artiklassa kuvailtuun politiikan ulkoiseen integraatioon. Komitea katsoo, että kyseisen integraation tulisi olla velvollisuus, joka koskee jäsenvaltioiden lisäksi myös EU:ta.

Suositus 3

6 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Jäsenvaltioiden on viiden vuoden kuluessa [täytän-töönpanopäivämäärästä] määritettävä asianmukaisimmalla tasolla kansallisella alueellaan sijaitsevat alueet, joiden osalta ne tietävät kiistattomien todisteiden perusteella tai niillä on perustellut syyt uskoa, että alueilla on esiintynyt tai todennäköisesti esiintyy lähitulevaisuudessa yksi tai useampi jäljempänä mainituista maaperän huonontumisprosesseista, jäljempänä "riskialueet": a) veden tai tuulen aiheuttama eroosio, b) orgaanisen aineksen vähentyminen, jonka aiheuttaa maaperän orgaanisen osan jatkuva pienentyminen, lukuun ottamatta hajoamatonta kasvi- ja eläinjätettä, niiden osittaisia hajoamistuotteita sekä maaperän biomassaa; c) tiivistyminen, kun maan tilavuuspaino kasvaa ja maan huokoisuus vähenee; e) suolaantuminen, kun maaperään kertyy liukoisia suoloja; f) maanvyörymät, joita aiheuttavat maaperä- ja kivimateriaalin alaspäin suuntautuvat, kohtuullisen nopeat tai nopeat liikkeet. Alueiden määrittämistä varten jäsenvaltioiden on kunkin mainitun maaperän huonontumisprosessin osalta käytettävä ainakin liitteessä I lueteltuja perusteita ja niiden on otettava huomioon kyseisten prosessien vaikutukset kasvihuonekaasujen lisääntymiseen ja aavikoitumiseen. 2. Edellä 1 kohdan mukaisesti määritetyt riskialueet jul-kistetaan ja niitä tarkistetaan vähintään joka kymmenes vuosi.	1. Jäsenvaltioiden on viiden vuoden kuluessa [täytän-töönpanopäivämäärästä] määritettävä asianmukaisimmalla tasolla <u>katsomallaan hallinnollisella tasolla ja asianmukaisim-massa maantieteellisessä mittakaavassa</u> kansallisella alueel-laan sijaitsevat alueet, joiden osalta ne tietävät kiistattomien todisteiden perusteella tai niillä on perustellut syyt uskoa, että alueilla on esiintynyt tai todennäköisesti esiintyy lähitu-levaisuudessa yksi tai useampi jäljempänä mainituista maaperän huonontumisprosesseista, jäljempänä "riskia-lueet": a) veden tai tuulen aiheuttama eroosio, b) orgaanisen aineksen vähentyminen, jonka aiheuttaa maaperän orgaanisen osan jatkuva pienentyminen, lukuun ottamatta hajoamatonta kasvi- ja eläinjätettä, niiden osittaisia hajoamistuotteita sekä maaperän biomassaa; c) tiivistyminen, kun maan tilavuuspaino kasvaa ja maan huokoisuus vähenee; e) suolaantuminen, kun maaperään kertyy liukoisia suoloja; f) maanvyörymät, joita aiheuttavat maaperä- ja kivimateriaalin alaspäin suuntautuvat, kohtuullisen nopeat tai nopeat liikkeet. Alueiden määrittämistä varten jäsenvaltioiden on <u>tehtävä</u> kunkin mainitun maaperän huonontumisprosessin osalta <u>pikatutkimus määritelläkseen, mitkä prosessit eivät ole merkityksellisiä kyseisen jäsenvaltion maa-alueille (tai osalle maa-alueista).</u> Muiden maaperän huonontumisprosessien <u>osalta laaditaan luettelo mahdollisista riskialueista. Lopulli-sesti riskialueet määritetään suorittamalla kyseisen luettelon tarkempi tutkimus. Tällöin on käytettävä ainakin liitteessä I lueteltuja perusteita ja niiden on otettava huomioon kyseisten prosessien vaikutukset kasvihuonekaasujen lisääntymiseen ja aavikoitumiseen.</u> 2. Edellä 1 kohdan mukaisesti määritetyt riskialueet jul-kistetaan, ja <u>riskialueluettelo ajantasaistetaan</u> niitä tarkiste-taan vähintään joka kymmenes vuosi.

Perustelu

6 artiklan 1 kohta: Jäsenvaltiot päättävät itse, millä hallinnollisella tasolla ja missä maantieteellisessä mitta-kaavassa riskialueet määritetään. Riskialueilla toteutettavien toimenpiteiden valinta kuuluu jäsenvaltioiden omaan poliittiseen päätäntävaltaan. Ennen riskialueiden määrittämistä on syytä tehdä pikatutkimus esikar-sinnan suorittamiseksi. Lisätutkimusten tulee olla perusteltuja. Ensimmäisen seulonnan pohjalta voidaan suorittaa riskialueiden tarkempi määrittely liitteessä I lueteltuja perusteita soveltaen. Esimerkkinä mainitta-koon orgaanisia aineksia koskeva jakso. Orgaanisten ainesten pitoisuudet vaihtelevat maatalousalueilla maapalstoittain (heterogeeniset alueet). Orgaaninen pitoisuus palautuu — usein yksittäisestä maapalstasta riippuen — hitaasti, joten sitä tulee säännellä ensisijaisesti täydentävien ympäristötoimenpiteiden avulla asianmu-kaisia maatalouskäytänteitä noudattaen.

6 artiklan 2 kohta: Komission käyttämän ilmauksen ”tarkistaa” voidaan tulkita tarkoittavan sitä, että joka kymmenes vuosi on tehtävä täydellinen tutkimus. On kuitenkin tärkeää, että jäsenvaltiot ylläpitävät tehokasta valvontajärjestelmää, johon tukeutuen riskialueiden luettelo voidaan ajantasaistaa kymmenen vuoden välein.

Suositus 4

8 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen maaperän toimintojen säilyttämiseksi jäsenvaltioiden on laadittava asianmukaisella tasolla 6 artiklan mukaisesti määritettyjä riskialueita varten toimenpideohjelma, joka sisältää ainakin riskien vähennystavoitteet, asianmukaiset toimenpiteet kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi, aikataulun kyseisten toimenpiteiden täytäntöönpanemiseksi sekä arvion kyseisten toimenpiteiden rahoittamiseen varattavista yksityisistä ja julkisista varoista. 2. Laatiessaan ja tarkastellessaan uudelleen 1 kohdan mukaisia toimenpideohjelmiä jäsenvaltioiden on otettava asianmukaisesti huomioon suunniteltujen toimenpiteiden sosiaaliset ja taloudelliset vaikutukset. Jäsenvaltioiden on ennen uusien toimenpideohjelmien käyttöönottoa varmistettava, että toimenpiteet ovat kustannustehokkaita ja teknisesti toteuttamiskelpoisia, ja suoritettava vaikutusten arviointi, joka sisältää kustannus-hyötyanalyysit. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava toimenpideohjelmissaan siitä, kuinka toimenpiteet toteutetaan ja kuinka ne edistävät asetettujen tavoitteiden saavuttamista. 3. Mikäli alueella vallitsee monien samanaikaisten huonontumisprosessien riski, jäsenvaltiot voivat laatia yksittäisen ohjelman, jossa asetetaan asianmukaiset riskien vähentämistavoitteet kaikille määritetyille riskeille sekä asianmukaiset toimenpiteet kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi. 4. Toimenpideohjelma on laadittava seitsemän vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] ja sitä on sovellettava viimeistään kahdeksan vuoden kuluttua kyseisestä päivämäärästä. Toimenpideohjelma on julkistettava ja se on tarkistettava vähintään joka viides vuosi.	1. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen maaperän toimintojen säilyttämiseksi jäsenvaltioiden on laadittava asianmukaisimmaksi la katsomallaan hallinnollisella tasolla ja asianmukaisimmassa maantieteellisessä mittakaavassa 6 artiklan mukaisesti määritettyjä riskialueita varten toimenpideohjelma, joka sisältää ainakin riskien vähennystavoitteet, asianmukaiset toimenpiteet kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi, aikataulun kyseisten toimenpiteiden täytäntöönpanemiseksi sekä arvion kyseisten toimenpiteiden rahoittamiseen varattavista yksityisistä ja julkisista varoista. 2. Laatiessaan ja tarkastellessaan uudelleen 1 kohdan mukaisia toimenpideohjelmiä jäsenvaltioiden on otettava asianmukaisesti huomioon suunniteltujen toimenpiteiden sosiaaliset ja taloudelliset vaikutukset sekä vaikutukset turvallisuuteen ja arkeologiseen, geomorfologiseen ja geologiseen perinteeseen. Jäsenvaltioiden on ennen uusien toimenpideohjelmien käyttöönottoa varmistettava, että toimenpiteet ovat kustannustehokkaita ja teknisesti toteuttamiskelpoisia, ja suoritettava vaikutusten arviointi, joka sisältää kustannus-hyötyanalyysit. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava toimenpideohjelmissaan siitä, kuinka toimenpiteet toteutetaan ja kuinka ne edistävät asetettujen tavoitteiden saavuttamista. 3. Mikäli alueella vallitsee monien samanaikaisten huonontumisprosessien riski, jäsenvaltiot voivat laatia yksittäisen ohjelman, jossa asetetaan asianmukaiset riskien vähentämistavoitteet kaikille määritetyille riskeille sekä asianmukaiset toimenpiteet kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi. 4. Toimenpideohjelma on laadittava seitsemän viiden vuoden kuluessa siitä, kun Euroopan komissio on julkaissut 17 artiklan 2 kohdan mukaiset koosteet, [täytäntöönpanopäivämäärästä] ja sitä on sovellettava viimeistään kahdeksan neljän vuoden kuluttua kyseisestä päivämäärästä. Toimenpideohjelma on julkistettava ja se on tarkistettava vähintään joka viides vuosi.

Perustelu

8 artiklan 2 kohta: Komitean mielestä ei riitä, että otetaan huomioon pelkästään sosiaaliset ja taloudelliset vaikutukset. Myös turvallisuusvaikutukset sekä arkeologiset, geomorfologiset ja geologiset vaikutukset ovat tärkeitä.

Toimenpiteiden rahoituksesta huolehtivat jäsenvaltiot itse. Sen vuoksi ei ole tarpeen, että yhteisön direktiivissä kehoitetaan jäsenvaltioita toteuttamaan kustannustehokkaita toimia.

8 artiklan 4 kohta: Komission tekstissä lähtökohtana pidetään direktiivin voimaantulohetkeä. Jäsenvaltioiden viranomaisilla ja alue- ja paikallisviranomaisilla tulee kuitenkin olla eri mahdollisuuksista riittävästi tietoa, ennen kuin ne voivat laatia ja toteuttaa toimenpiteitä. Tätä varten on välttämätöntä, että laaditaan kooste kustannustehokkaista toimista, joiden pohjalta viranomaiset voivat luoda ohjelmansa (katso myös suosituksen 9 ja 10). Euroopan komissio voi tuoda asiaan merkittävää lisäarvoa. Komitea katsoo sen vuoksi, että lähtökohdaksi sopii paremmin koosteen julkaisuajankohta.

Suositus 5

10 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Jäsenvaltioiden on 11 artiklassa tarkoitettujen menettelyjen mukaisesti määritettävä kansallisella alueellaan sijaitsevat alueet, joilla todistetusti esiintyy ihmisten toimien seurauksena vaarallisia aineita siinä määrin, että jäsenvaltiot katsovat niiden aiheuttavan merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle, jäljempänä "pilaantuneet alueet". Kyseinen riski on arvioitava ottaen huomioon maan senhetkinen ja hyväksytty tuleva käyttö. 2. Jäsenvaltioiden on laadittava pilaantuneiden alueiden kansallinen kartoitus, jäljempänä "kartoitus". Kartoitus julkistetaan ja se tarkistetaan vähintään joka viides vuosi.	1. Jäsenvaltioiden on 11 artiklassa tarkoitettujen menettelyjen mukaisesti määritettävä kansallisella alueellaan sijaitsevat alueet, joilla todistetusti esiintyy ihmisten toimien seurauksena vaarallisia aineita siinä määrin, että jäsenvaltiot katsovat niiden aiheuttavan merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle, jäljempänä "pilaantuneet alueet". Kyseinen riski on arvioitava ottaen huomioon maan senhetkinen ja hyväksytty tuleva käyttö. 2. Jäsenvaltioiden on laadittava pilaantuneiden alueiden kansallinen kartoitus, jäljempänä "kartoitus". Kartoitus julkistetaan ja tarvittaessa ajantasaistetaan se tarkistetaan vähintään <u>ajantasaistetaan</u> se tarkistetaan vähintään joka viides vuosi.

Perustelu

Komission käyttämän ilmauksen "tarkistaa" voidaan tulkita tarkoittavan sitä, että joka viides vuosi on tehtävä täydellinen tutkimus. On kuitenkin tärkeää, että jäsenvaltiot ylläpitävät tehokasta valvontajärjestelmää, johon tukeutuen riskialueiden luettelo voidaan ajantasaistaa viiden vuoden välein.

Suositus 6

11 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä toimivaltainen viranomainen, joka vastaa pilaantuneiden alueiden määrittämisestä. 2. Toimivaltaisten viranomaisten on viiden vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] määritettävä ainakin ne alueet, joilla harjoitetaan tai on aikaisemmin harjoitettu liitteessä II tarkoitettuja maaperää pilaavia toimintoja. Tätä varten liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettuja toimia tarkastellaan riippumatta neuvoston direktiivin 96/61/EY liitteessä I määritetyistä raja-arvoista, lukuun ottamatta komission suosituksen 2003/361/EY liitteen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen mikroyritysten toteuttamia toimia ja karjankasvatukseen liittyviä toimia. Määritys tarkistetaan säännöllisin väliajoin. 3. Toimivaltaisten viranomaisten on mitattava vaarallisten aineiden pitoisuudet 2 kohdan mukaisesti määritetyillä jäljempänä esitetyn aikataulun mukaisesti, ja mikäli pitoisuudet ovat sellaiset, että on riittävästi perusteita uskoa, että ne aiheuttavat merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle, alueella on suoritettava riskien arviointi: a) viiden vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] vähintään 10 prosenttia alueista; b) 15 vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] vähintään 60 prosenttia alueista; c) 25 vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] loput alueista.	1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä toimivaltainen viranomainen, joka vastaa pilaantuneiden alueiden määrittämisestä. 2. Toimivaltaisten viranomaisten on viiden vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] määritettävä ainakin ne alueet, joilla harjoitetaan tai on aikaisemmin harjoitettu liitteessä II tarkoitettuja maaperää pilaavia toimintoja. Tätä varten liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettuja toimia tarkastellaan riippumatta neuvoston direktiivin 96/61/EY liitteessä I määritetyistä raja-arvoista, lukuun ottamatta komission suosituksen 2003/361/EY liitteen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen mikroyritysten toteuttamia toimia ja karjankasvatukseen liittyviä toimia. Määritys tarkistetaan <u>ajantasaistetaan</u> säännöllisin väliajoin. 3. Toimivaltaisten viranomaisten on <u>huolehdittava siitä, että maaperän pilaantumistilanne kartoitetaan</u> mitattava vaarallisten aineiden pitoisuudet 2 kohdassa <u>kuvaillun menettelyn</u> mukaisesti määritetyillä alueilla jäljempänä esitetyn aikataulun mukaisesti, ja mikäli pitoisuudet ovat sellaiset, että on riittävästi perusteita uskoa, että ne aiheuttavat merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle, <u>toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että alueella on suoritettava</u> riskien arviointi:

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
	a) viiden vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] vähintään 10 prosenttia alueista; b) 15 vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] vähintään 60 prosenttia alueista; c) 25 vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] loput alueista.

Perustelu

Toimivaltaisten viranomaisten tehtävä on kartoittaa pilaantuneet alueet sekä mahdolliset ihmisten terveydelle ja ympäristölle aiheutuvat vaarat. Tämä ei tarkoita sitä, että toimivaltaisten viranomaisten tulee myös itse tehdä tutkimuksia kyseisillä alueilla. Pilaantumisen aiheuttaja, alueen omistaja tai alueen käyttäjä on yleensä taho, jonka ensisijaisesti odotetaan laativan kartoitus. Mikäli ketään ei voida enää saattaa vastuuseen pilaantumisesta, toimivaltaiset viranomaiset voivat päättää tekevänsä tutkimuksen itse.

Suositus 7

12 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
2. Maaperän tilaa koskevan kertomuksen antaa jäsenvaltion nimeämä hyväksytty laitos tai henkilö. Kertomuksessa on oltava ainakin seuraavat tiedot: a) alueen aiemmat vaiheet, jotka käyvät ilmi virallisista rekistereistä, b) kemiallinen analyysi, jossa määritetään maaperässä olevien vaarallisten aineiden pitoisuudet; analyysissa käsitellään ainoastaan aineita, jotka liittyvät alueella harjoitettavaan mahdollisesti pilaavaan toimintaan; c) pitoisuustasot, joiden ylittyessä on riittävästi perusteita uskoa, että kyseessä olevat vaaralliset aineet aiheuttavat merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle.	2. Maaperän tilaa koskevan kertomuksen antaa jäsenvaltion nimeämä hyväksytty laitos tai henkilö. Kertomuksessa on oltava ainakin seuraavat tiedot: a) alueen aiemmat vaiheet, jotka käyvät ilmi virallisista rekistereistä; b) kemiallinen analyysi, jossa määritetään maaperässä olevien vaarallisten aineiden pitoisuudet; analyysissa käsitellään ainoastaan aineita, jotka liittyvät alueella harjoitettavaan mahdollisesti pilaavaan toimintaan; c) pitoisuustasot, joiden ylittyessä on riittävästi perusteita uskoa, että kyseessä olevat vaaralliset aineet aiheuttavat merkittävän riskin ihmisten terveydelle tai ympäristölle, <u>jolloin on otettava huomioon kyseisessä jäsenvaltiossa toteutettava riskinhallinta- ja maaperän kunnostamispoliittika sekä paikalliset maaperää koskevat erityisolosuhteet.</u>

Perustelu

12 artiklan 2 kohdan c alakohta voidaan tulkita siten, että on olemassa yksi ainoa luettelo, joka sisältää riskin aiheuttavat pitoisuustasot. Komitea katsoo, että mahdolliset riskit ihmisten terveydelle ja ympäristölle riippuvat siitä, mihin aluetta käytetään. Käyttötarkoitus voi lisäksi muuttua alueen myynnin jälkeen.

Mikäli maaperän tilaa koskevassa kertomuksessa halutaan antaa lausunto alueen mahdollisista vaaroista, on tällöin suoritettava riskinarviointi, jossa on otettava huomioon myös alueen senhetkinen sekä hyväksytty tuleva käyttö.

Maaperän tilaa koskevassa mallikertomuksessa on jätettävä tilaa tietojen tulkinnalle, jossa voidaan ottaa huomioon kulloisenkin maan toteuttama riskinhallinta- ja maaperän kunnostamispoliittika.

Suositus 8

13 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
13 artikla Kunnostaminen 1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden kartoituksissa mainitut pilaantuneet alueet kunnostetaan. 2. Kunnostaminen koostuu maaperää koskevista toimista, joiden tavoitteena on pilaavien aineiden poistaminen, valvonta, niiden eristäminen tai vähentäminen siten, että pilaantunut alue, ottaen huomioon alueen senhetkinen ja hyväksytty tuleva käyttö, ei enää aiheuta merkittävää riskiä ihmisten terveydelle tai ympäristölle. 3. Jäsenvaltioiden on luotava asianmukaiset mekanismit sellaisten pilaantuneiden alueiden kunnostamisen rahoittamiseksi, joiden osalta saastuttajaa ei aiheuttamisperiaatteen mukaisesti voida määrittää, asettaa vastuuseen kansallisen tai yhteisön lainsäädännön perusteella tai velvoittaa vastamaan kunnostamisen kustannuksista.	13 artikla Kunnostaminen 1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden kartoituk- sissa mainitut pilaantuneet alueet kunnostetaan. 2. Kunnostaminen koostuu maaperää koskevista toimista, joiden tavoitteena on pilaavien aineiden poista- minen, valvonta, niiden eristäminen tai vähentäminen siten, että pilaantunut alue, ottaen huomioon alueen senhetkinen ja hyväksytty tuleva käyttö, ei enää aiheuta merkittävää riskiä ihmisten terveydelle tai ympäristölle. <u>3. Ennen varsinaisen kunnostamisen aloittamista voidaan toteuttaa väliaikaisia toimenpiteitä, mikäli niiden avulla estetään joutuminen kosketuksiin pilaavien aineiden kanssa, mikäli niille on asianmukaiset perusteet eivätkä ne jatku kohtuuttoman pitkään.</u> <u>4. Jäsenvaltioiden on luotava asianmukaiset mekanismit sellaisten pilaantuneiden alueiden kunnostamisen rahoitta- miseksi, joiden osalta saastuttajaa ei aiheuttamisperiaatteen mukaisesti voida määrittää, asettaa vastuuseen kansallisen tai yhteisön lainsäädännön perusteella tai velvoittaa vastaa- maan kunnostamisen kustannuksista. Kunnostamisessa voidaan hyödyntää käytettävissä olevia EU:n rahoitusläh- teitä.</u>

Perustelu

Varsinaisia saneeraustoimia voidaan siirtää myöhemmäksi, mikäli se on ympäristön kannalta hyväksyttävää ja mikäli toimet voidaan toteuttaa kustannustehokkaammin muiden, esimerkiksi aluesuunnittelutoimien, kuten rakennushankkeiden, yhteydessä. Tällöin on toteutettava väliaikaisia turvatoimenpiteitä.

Suositus 9

16 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle seuraavat tiedot kahdeksan vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] ja joka viides vuosi sen jälkeen: a) tiivistelmä 5 artiklan mukaan toteutetuista aloitteista; b) 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritetyt riskialueet; c) 7 artiklan mukaiseen riskien määrittämiseen käytetyt menetelmät; d) 8 artiklan mukaisesti hyväksytyt toimenpideohjelmat sekä arviointi niiden toimenpiteiden tehokkuudesta, joita on käytetty riskien sekä maaperän huonontumisprosessien vähentämiseen; e) 11 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti suoritettujen määrittämisen tulokset sekä 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti laadittu pilaantuneiden alueiden kartointi; f) 14 artiklan mukaisesti hyväksytty kansallinen kunnostamisstrategia; g) tiivistelmä 15 artiklan mukaan toteutetuista tietoisuuden parantamista koskevista aloitteista;	1. Jäsenvaltioiden on asetettava komission käyttöön <u>toimitettava komissiolle seuraavat tiedot</u> kahdeksan vuoden kuluessa [täytäntöönpanopäivämäärästä] ja joka viides vuosi sen jälkeen <u>informaatio, jonka pohjalta voidaan tuottaa seuraavat tiedot:</u> a) tiivistelmä 5 artiklan mukaan toteutetuista aloitteista; a) 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritetyt riskialueet; be) 7 artiklan mukaiseen riskien määrittämiseen käytetyt menetelmät; d) 8 artiklan mukaisesti hyväksytyt toimenpideohjelmat sekä arviointi niiden toimenpiteiden tehokkuudesta, joita on käytetty riskien sekä maaperän huonontumisprosessien vähentämiseen; ce) 11 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti suoritettujen määrittämisen tulokset sekä 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti laadittu pilaantuneiden alueiden kartointi;

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
	f) 14 artiklan mukaisesti hyväksytty kansallinen kunnostamisstrategia; g) tiivistelmä 15 artiklan mukaan toteutetuista tietosuuden parantamista koskevista aloitteista; <u>2. Jäsenvaltioiden on asetettava komission käyttöön viiden vuoden kuluessa 17 artiklan 2 kohdassa säädettyjen koosteiden laatimisesta ja joka viides vuosi sen jälkeen informaatio, jonka pohjalta voidaan tuottaa seuraavat tiedot:</u> <u>a) tiivistelmä 5 artiklan mukaan toteutetuista aloitteista;</u> <u>b) 8 artiklan mukaisesti laaditut toimenpideohjelmat sekä arviointi niiden toimenpiteiden tehokkuudesta, joita on käytetty riskien sekä maaperän huonontumisprosessien vähentämiseen;</u> <u>c) 14 artiklan mukaisesti laadittu kansallinen kunnostamisstrategia;</u> <u>d) tiivistelmä 15 artiklan mukaan toteutetuista valveuttamisaloitteista.</u> <u>3 Jäsenvaltiot voivat hyödyntää 1 ja 2 kohdassa mainitun informaation käyttöön asettamista varten omia järjestelmiään.</u>

Perustelu

Artiklassa määritellään huomattava määrä raportointivelvollisuuksia, jotka ovat pääasiallisesti paikallis- ja alueviranomaisten vastuulla. Komitea katsoo, että tästä muodostuu kunnille ja alueille kohtuuttoman suuri hallinnollinen taakka. Se ehdottaa sen vuoksi, että jäsenvaltiot hyödyntävät omia raportointijärjestelmiään ja että kyseiset tiedot asetetaan Euroopan komission saataville. Euroopan komission ehdotuksen mukaan alakohdissa a, b, c, d, e, f ja g vaadittavat tiedot toimitetaan samaa menettelytapaa noudattaen. Tiedot on toimitettava kahdeksan vuoden kuluessa direktiivin täytäntöönpanopäivämäärästä. Komitea jaottelisi tiedot alaluokkiin tyypin mukaan ja ehdottaa sitä varten seuraavanlaista aikataulua:

1. Jäsenvaltiot määrittelevät riskialueet ja laativat kartoituksen (katso komission ehdottaman tekstin alakohdat b, c, ja e).
2. Euroopan komissio laatii koosteen 17 artiklan mukaisesti (katso suositus 10).
3. Jäsenvaltiot laativat toimenpidepaketin (katso komission ehdottaman tekstin alakohdat 1, d, f ja g).

Jäsenvaltiot eivät pysty laatimaan toimenpideohjelmaa ja toteuttamaan sitä, ellei niillä ole riittävää käsitystä ja käytettävissään riittävästi tietoa maaperän suojelusta. Tietämys on siis välttämätön edellytys komission ehdotuksen a, d, f ja g alakohdissa asetettujen velvollisuuksien täyttämiseksi. Vesipolitiikan puitedirektiivistä ja ilman laatua koskevasta Euroopan unionin lainsäädännöstä saadut kokemukset ovat osoittaneet olevan tärkeää, että Euroopan komissio veloitetaan laatimaan kooste, johon on kerätty kaikki tietämys, mahdolliset ratkaisut ja parhaat toimintatavat, ennen kuin jäsenvaltioita veloitetaan laatimaan omia toimenpideohjelmiään. Tämä koskee etenkin komission ehdotuksen 1 kohdan a alakohtaa, joka koskee maaperän sulkemista. On paljon epäselvyyttä siitä, minkä toimenpiteiden avulla maaperän sulkemista voidaan vähentää tai estää. Ratkaisuja voidaan löytää aluesuunnittelun, rakennustekniikan ja rahoituspuutteiden aloilta.

Suositus 10

17 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
Komissio perustaa vuoden kuluessa [voimaantulopäivämäärästä] foorumin jäsenvaltioiden ja sidosryhmien väliselle tiedonvaihdon, joka koskee 6 artiklan mukaista riskialueiden määrittämistä sekä käytössä tai kehitteillä olevia pilaantuneiden alueiden riskien arviointimenetelmiä.	1. Komissio perustaa vuoden kuluessa [voimaantulopäivämäärästä] foorumin jäsenvaltioiden ja sidosryhmien väliselle tiedonvaihdon, joka koskee 6 artiklan mukaista riskialueiden määrittämistä sekä käytössä tai kehitteillä olevia pilaantuneiden alueiden riskien arviointimenetelmiä. 2. Komissio toteuttaa kolmen vuoden kuluessa tämän direktiivin voimaantulosta maaperän suojelua koskevassa temaattisessa strategiassa ilmoitetut direktiivin täytäntöönpanostrategiaa koskevat toimet. Kyseisten toimien tarkoituksena on a) laatia kooste, jossa on esimerkkejä kustannustehokkaista toimista, joita jäsenvaltiot voivat toteuttaa oman harkintansa mukaan; b) laatia kooste, jossa on esimerkkejä parhaista toimintatavoista maaperän sulkemisen haittavaikutusten pienentämiseksi. 3. Jos tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tiedonvaihdon perusteella määritetään tarve yhdenmukaistaa maaperän pilaantumista koskevia riskinarviointimenetelmiä, komissio tekee ehdotuksen yhteisistä perusteista maaperän pilaantumisriskin arvioimiseksi Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 251 artiklan mukaisesti.

Perustelu

2 kohta: Euroopan komissio ehdottaa maaperän suojelua koskevassa temaattisessa strategiassa toimenpiteisiin ryhtymistä parhaiden toimintatapojen tunnetuksi tekemiseksi. Komissio on ilmoittanut yhdeksän jäsenvaltion 25:stä kehittäneen erityisen maaperäpolitiikan. Euroopan unionin maaperästrategian menestykselle on olennaista, että valtakunnalliset, alueelliset ja paikallisviranomaiset ryhtyvät toimenpiteisiin. Tätä varten on ratkaisevan tärkeää, että laaditaan kooste kustannustehokkaista toimista, joiden pohjalta viranomaiset voivat luoda ohjelmansa (katso myös suositus 9).

3 kohta: Komission ehdotuksessa kyseinen teksti on sijoitettu 18 artiklan 2 kohtaan. Tämä säännös on siirretty 17 artiklaan komiteamenettelyn vuoksi (katso suositus 11) ja koska se on tärkeä parhaiden toimintatapojen määrittämiselle.

Suositus 11

18 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
2. Jos edellä 17 artiklassa tarkoitetun tiedonvaihdon perusteella määritetään tarve yhdenmukaistaa maaperän pilaantumista koskevia riskinarviointimenetelmiä, komissio hyväksyy yhteiset perusteet maaperän pilaantumisriskin arvioimiseksi 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yksityiskohtaisen sääntelymenettelyn mukaisesti.	2. Jos edellä 17 artiklassa tarkoitetun tiedonvaihdon perusteella määritetään tarve yhdenmukaistaa maaperän pilaantumista koskevia riskinarviointimenetelmiä, komissio hyväksyy yhteiset perusteet maaperän pilaantumisriskin arvioimiseksi 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yksityiskohtaisen sääntelymenettelyn mukaisesti.

Perustelu

Komitea katsoo, että maaperän pilaantumistilanteiden yhteisten arviointitekniikoiden määrittämisellä voi olla merkitystä ihmisten, kasvien ja eläinten suojelun yhtenäisen tason takaamiselle yhteisössä. Euroopan komissio ehdottaa, että kyseisissä päätöksissä sovelletaan komiteamenettelyä. Alueiden komitea katsoo, että näillä päätöksillä on huomattavia vaikutuksia Euroopan unionin maaperälainsäädännön ulottuvuuteen. Alue- ja paikallisviranomaisten tulee sen vuoksi osallistua päätöksentekoon. Siksi ehdotetaan, että asiaa koskevat ratkaisut jätetään 17 artiklassa tarkoitetun foorumin tehtäväksi ja että Euroopan parlamentti ja ministerineuvosto tekevät myöhemmin asiasta yksityiskohtaisen päätöksen.

Suositus 12

21 artikla

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
Komissio tarkistaa tämän direktiivin viimeistään [15 vuoden kuluttua sen voimaantulosta] ja tekee tarvittaessa ehdotuksen tarpeelliseksi osoittautuneista muutoksista.	Komissio tarkistaa tämän direktiivin viimeistään [15 vuoden kuluttua 17 artiklan 2 kohdassa säädettyjen koosteiden julkaisemisesta sen voimaantulosta] ja tekee tarvittaessa ehdotuksen tarpeelliseksi osoittautuneista muutoksista.

Perustelu

Komission tekstissä lähtökohtana pidetään direktiivin voimaantuloa. Valtakunnallisten, alueellisten ja paikallisviranomaisten toimenpiteet ovat kuitenkin olennaisen tärkeitä Euroopan unionin maaperästrategian onnistumiselle. Alue- ja paikallisviranomaiset pystyvät määrittelemään politiikan vasta, kun heillä on käytettävissään kooste kustannustehokkaista toimista (katso myös suositukset 9 ja 10). Komitea katsoo sen vuoksi, että lähtökohdaksi sopii paremmin koosteen julkaisuaikakohta eli ajankohta, jolloin jäsenvaltioilla on riittävästi tietoa toimenpiteiden toteuttamiseksi.

Suositus 13

Liite II

Komission ehdotus	AK:n muutosehdotus
LIITE II	LIITE II
Luettelo maaperää mahdollisesti pilaavista toiminnoista	Luettelo maaperää mahdollisesti pilaavista toiminnoista
1. Tuotantolaitokset, joissa on tai on ollut vaarallisia aineita vähintään niin suuria määriä kuin neuvoston direktiivin 96/82/EY (Seveso-direktiivin) liitteessä I, 1 ja 2 osa, 2 sarake, mainitaan. 2. Neuvoston direktiivin 96/61/EY liitteessä I luetellut toiminnot. 3. Lentoasemat. 4. Satamat. 5. Aiemmat sotilasalueet. 6. Huoltoasemat. 7. Kemialliset pesulat. 8. Kaivosteollisuusalueet, jotka eivät kuulu neuvoston direktiivin 96/82/EY soveltamisalaan, mukaan luettuina kaivannaisjätealueet, sellaisina kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2006/21/EY. 9. Kaatopaikat, sellaisina kuin ne on määritelty neuvoston direktiivissä 1999/31/EY. 10. Jätevedenkäsittelylaitokset. 11. Vaarallisten aineiden kuljetuksiin käytettävät putket.	1. Tuotantolaitokset, joissa on tai on ollut vaarallisia aineita vähintään niin suuria määriä kuin neuvoston direktiivin 96/82/EY (Seveso-direktiivin) liitteessä I, 1 ja 2 osa, 2 sarake, mainitaan. 2. Neuvoston direktiivin 96/61/EY liitteessä I luetellut toiminnot. 3. Lentoasemat. 4. Satamat. 5. Aiemmat sotilasalueet. 6. Huoltoasemat. 7. Kemialliset pesulat. 8. Kaivosteollisuusalueet, jotka eivät kuulu neuvoston direktiivin 96/82/EY soveltamisalaan, mukaan luettuina kaivannaisjätealueet, sellaisina kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2006/21/EY. 9. Kaatopaikat, sellaisina kuin ne on määritelty neuvoston direktiivissä 1999/31/EY. 10. Jätevedenkäsittelylaitokset. 11. Vaarallisten aineiden kuljetuksiin käytettävät putket, <u>sikäli kuin niillä ei ole strategista tai sotilaallista tehtävää.</u>

Perustelu

Kyseisiin putkiin voitaisiin laskea kuuluviksi kaasu- ja öljyputket, jotka ovat välttämättömiä riittävien energia-toimitusten takaamiseksi sekä sotilaallisten päämäärien huomioon ottamiseksi. Komitea katsoo, että energia-huollon jatkuvuuden ja sotilaallisten näkökohtien turvaamiseksi näiden putkien sijaintia ei voida julkistaa. Julkista ja helposti saatavaa tietoa kyseisten putkien sijainnista voitaisiin käyttää hyväksi terroritekoja varten.

Bryssel 13. helmikuuta 2007.

Alueiden komitean
puheenjohtaja
Michel DELEBARRE
